

БАБА ЖАБА

Щъркелъ, щъркелъ се завърна,
 спрѣ честитъ край жабурняка,
 баба жаба, щомъ го зърна,
 сбра съседкитѣ, заплака:
 Леле, Божичко, горкана,
 стара баба кривокрака,
 първомъ мене ще ме хване,
 щомъ нагази въ жабурняка.
 Сто аршина тънка свила
 съмъ навила на кросното,
 внуцитѣ си да докарамъ,
 кога идатъ на хорото.

Дѣдо жабчо ще остане
 безъ абичка тазъ година,
 два чорапа съмъ заплела,
 дълги педея и полвина!
 Внученцата да оженя,
 Господъ нека ме поживи!
 Болестъ дано ги налегне
 тия щъркели грабливи ...
 Чичо Щъркелъ клюнѣ протегна,
 поздрави я, позасмѣ се,
 баба жаба люта треска
 тригодишна я затресе!

Веса Паспалеева.

ЗАЛИСЛИВОТО ОВЧАРЧЕ

Ваньо нашъ обича
 всѣки хубавъ празникъ
 и безъ дѣдо Вича
 стадото да пази.

Да го кара нейде
 по гори зелени
 и, щомъ слънце зайде,
 да го върне въ село.

Ваньо нашъ, горкия,
 късно си пристигна
 Вкжци го набиха —
 цѣла нощъ не мигна.

Онзи день го пасълъ
 горе въ планината.
 Топката нагласилъ
 и свикалъ децата.

Малкитѣ пастири
 почнали играта
 и не се сътили
 вече за стадата.

Отъ тогава, знайте,
 Ваньо не играе,
 въ планината пуста
 съсъ овци кога е.

А стадата луди
 мирно не седѣли:
 като пеперуди
 тѣ се распилѣли.

Влѣзли въвъ нивята
 съ луда надпревара.
 Хваналъ ги пазача,
 въ село ги докара.

Влад. Зеленгоровъ.